

Vết nắng tường rêu

ISSN: 2734-9195 15:15 31/03/2026

Và rồi đi qua bao mùa mưa nắng, những đứa trẻ năm xưa bắt đầu trưởng thành rời xa ngôi nhà quen thuộc chỉ còn lại đấng sinh thành vẫn ở lại ngôi nhà cũ đầy những vết tích của rêu phong.

Tác giả: **Biện Bạch Ngọc**

Tôi không biết bờ tường ấy đã đóng rêu bao lâu rồi nhưng cũng đủ hiểu có lẽ nó đã tồn tại rất lâu. Nó là khu vực phía sau căn nhà nhỏ của gia đình tôi, nơi ba tôi làm một cái giếng trời để đón nhận chút ánh sáng le lói phía cuối ngôi nhà để không gian cho nắng rọi vào có phần thoáng hơn.

Ở nơi bờ tường đó, dường như đã trải qua biết bao mùa nắng mưa đến độ nó đã bắt đầu bám những vết tích của **thời gian**, đọng đây những rêu phong.

Căn nhà thì có thể vài năm lại được sơn mới vài chỗ, nhìn vào cứ tưởng như một căn nhà mới nhưng bờ tường phía sau thì cứ để vậy, âm thầm hứng chịu vết tích thời gian. Ngày đó, phố thị đã chật ních người, nhà sát nhà dường như không có nổi không gian để thở.

Phía sau nhà, ba tôi làm một cái giếng trời để đón ánh nắng: ba không xây mái một khung trần nhỏ, mà chỉ bắt một tấm chắn song phía trên đầu để ngăn trộm, khung đó chỉ nhỏ vừa đủ nếu ánh nắng chiếu xuống in trên nền, chắc chứa vội ba người. Và từ đó, mỗi mùa mưa nắng, ánh sáng sẽ qua chắn song in xuống nền đất phía sau nhà. Không gian như được nở rộng, đón nhận những vệt nắng của tự nhiên.

Xóm tôi nhà sát nhà, đôi khi chỗ ở còn không đủ nên muốn trồng vài ba chậu cây đôi khi đã chật chội thậm chí còn không có đủ ánh sáng để trồng. Ba tôi vẫn hay lấy hai ba chậu nhỏ để phía sau nhà và đón chút ánh sáng ít ỏi từ giếng trời để chúng sống. Niềm vui ngày bé của chúng tôi còn là nhìn những chậu cây nhỏ ấy cứ từ từ lớn lên, không phải như trẻ con bây giờ vùi đầu vào điện thoại, phút giây thư thả của tôi khi ấy đôi khi chỉ là nhìn những cây non đang từ từ trưởng thành. Hoặc có những khi mùa đông tới, giặt đồ khó khô, má cũng hay bắt

những thanh gỗ dài dưới giếng trời để đón nhận chút ánh sáng còn lại của mùa đông trải dài trên từng vệt tường rồi thả nhẹ lên cây phơi đồ.

Hình ảnh tác giả cung cấp

Thứ ánh sáng chiếu xuống nơi giếng trời thực sự không nhiều nhưng nó là thứ ánh sáng đã thắp sáng cuộc đời tôi từ hồi tôi còn thơ bé. Tôi nhớ những hôm cả **gia đình** cùng ngồi ngắm mưa rơi phía sau nhà và đó là khoảng thời gian ý nghĩa để cả nhà cùng nói những câu chuyện không đầu không đuôi suốt thời gian qua. Có thể là tâm sự về khoảng ngày dài mệt mỏi, có khi là những điều đã qua hoặc những bài học để trưởng thành và sống tốt hơn. Đôi khi, xóm nhỏ tôi cúp điện, tất cả chỉ là những mảng tối om và thậm chí nhà sát nhà cũng không thể tìm thấy một khoảng trống, cả gia đình tôi lại ra phía sau nhà, ngồi trên bậc cửa nhìn lên giếng trời. Và ở khoảng trời nhỏ mà chúng tôi nhìn thấy nơi giếng trời, thực sự đã có len lỏi một mảnh trăng tròn.

Và rồi đi qua bao mùa mưa nắng, những đứa trẻ năm xưa bắt đầu trưởng thành rời xa ngôi nhà quen thuộc chỉ còn lại đấng sinh thành vẫn ở lại ngôi nhà cũ đầy những vết tích của rêu phong. Tôi cũng không còn nhận ra khi mình nhận ra sự thúc đẩy của thời gian lại nhờ một bờ tường đầy những dấu ấn thời gian đến

vậy. Không nhận ra đã bao lâu rồi mình không ngồi ngắm gờ tường quen thuộc như ngày còn thơ bé chỉ để đợi một cây non trưởng thành, nghe tiếng mưa rơi hoặc tìm kiếm một ánh trăng tròn giữa những ngôi nhà đang thi nhau mọc lên ngày càng san sát.

Hôm nay, tôi đã trở nên quá lớn để ngồi nơi bậu cửa đang dường như trở nên chật chội để ngẩng đầu lên nhìn bờ tường quen thuộc. Bờ tường đã đông đầy những rêu, chấn song của giếng trời đã bắt đầu có những màu rỉ sét và cả ánh nắng trời dường như cũng đượm mùi hoang hoải của thời gian. Vốn không nhận ra nhưng khi nhận ra rồi tôi mới thấy thời gian không chờ đợi ai cả, nhưng nó sẽ luôn để lại **kí ức** trong lòng những người lớn như cái cách nó làm họ đôi khi sống chậm lại giữa nhịp đời chỉ để nhớ lại khoảng thời gian khi họ còn là một đứa trẻ.

Tác giả: **Biện Bạch Ngọc**